

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Occurritur objectionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

6. Minor proxima probatur: Etsi enim voluntas seu intentio antecedens efficaciam dandi gloriam prædestinatam præcedat à ratione ob meritum executionem, nec tamen neget, ac proinde de se sit indifferentem Deum relinquat, vt ob meritum, vel secus executionem gloriam prædestinatam donet: vt tamen executionem ob meritum donet non aliter fieri potest, nisi eligendo auxilia de se indifferentia, & ab extrinseca efficacia ex efficaci illa intentione, & voluntate antecedente formali dandi gloriam prædestinatam, ex qua illa eligit media, vt per opera prædestinata de facto ita executione, ac non alia via independentem à meritis, donetur, vt ex ea intentione, & voluntate efficaci possit: alit ex auxiliij electione posita antecedenter etiam ad prædestinati opera, & coniuncta necessario cum efficaci illa intentione, & voluntate donationis gloriæ etiam antecedente, vt ex illa executione gloria à Deo donetur, nequeunt opera illa à prædestinato antecedenti illa potestate non apponi: ac proinde de necessitate antecedente, & nulquam ex antecedente libertate, seu indifferente potestate: quare nec libere ac meritorie opera illa apponentur: ergo neque executione gloria prædestinato potest eo modo donari, vt dicebamus numero 5. Antecedens est certum. Nan conjunctum illud voluntatis efficaciam dandi gloriam secundum se prædestinato & electionis auxiliij, vt opera exerceat, ob quæ executione gloria donetur secundum se totum antecedens natura, & causalitate est opera illa à prædestinato elicienda: ac insuper ratione efficacia intrinsece illi antecedenti intentioni, & voluntati donandi gloriam prædestinato prædeterminate iam, vt sit per opera prædestinati, essentialiter, & intrinsece connexum physice est cum operibus prædestinati: atque, vt ex controuersia quarta de voluntate d. 6. q. 2. omni principium, & causa antecedens natura, & causalitate effectum, & operationem, & de se, ac natura, & essentia sua intrinsece connexum cum illo affert necessitatem antecedentem potentie effectus, ac destruit vtriusque libertatem. Dices Deum cum ex efficaci illa intentione donandi gloriam prædestinato illum modum donandi gloriam propter merita prædestinati eligat de facto, eligere etiam, vt cum libertate, sine qua merita esse nequeant à prædestinato fiant: ac proinde non posse non libere à prædestinato fieri, nec Dei voluntas efficaciam eorum operum libertate frustrare. Recidit solutio in secundum modum intentionis, seu voluntatis efficacis antecedentis ad merita de donanda gloria prædestinato ob meritum, quem hoc numero impugnandum etiam suscepimus, & facile: quia cuiusmodi voluntas antecedens efficaciam de opere eliciendo, si efficaciam absolute naturæ, & essentia sua, & ab intrinseco fit de opere, & eius libertate simul est de obiecto contradictorio, & repugnante, ac subinde impossibili: nempe, vt non possit opus, res res absolute non esse ex vi antecedentis necessitatis ab intrinseca antecedentis eius præiudicationis Dei efficacia inducta, ac insuper ex vi præiudicationis à Deo efficaciter liberatis operis, vel rei illius non possit non opus illud bonum ita à prædestinato esse: vt absolute possit antecedenti potestate non esse: quia sibi manifeste contradicunt, vt vidimus citam citam illa questione 2. & fulius tom. 1. de Deo vno controuersia 3. d. r. quart. 6. vbi solutionem eandem adhiberam à Thomistis Reuocentibus Dominicis pro deo

concurrenti ad actum liberum cum agere, seu
secunda libera argumento huius nostri mali dilectio-
nis etiam ex doctrina evidenti, & logice puerili dispo-
nenda in modalium propositionum contradicitionis rati-
onem assignandis. Hoc argumentum hic perfractum fuit
quasi, q. de electione ad gloriam ante, vel post
fieri, & merito proxime hic semel positum facile, ac sine
curio ad totum illum primum de Deo vno possit lec-
tibus inferre. Qui autem solutiones alias, quae
tuncque, minorque verisimilitudinis specie possunt
adhiberi, & earum impugnationes videre deinde
controvertam quartam de voluntate Dei & de
adeat, & citatam ex t. i. de Deo vno contrariis, dispo-
nenti. 6.

Occurritur obiectionibus.

1. **R** Est auctoritatis memoratis pro prima & secunda sententia num. 1. 2. & 3. laudatam illam quod in Evangelio *praedestinatio* lytynone efficitur, non ad gloriam, conficit ex dictis d. 1. quod. causam numero 3. praedestinationis nomine praedestinationem intentionalem affectuum Dei erga praedestinatam per non praedestinatio, rei reprobo vi particula *per* femininis proprietate significatur, quia verbo *reus* & *ratio* pro proprietate femininis significatur: et cum et alius relictis lego, idcirco praedestinati electi & praefinitio electi dicitur: non quia dicitur efficaciam operum, rei effectum, & fuenam, ad quem *lectus* relictis, alius relictis feminis praedestinatius dicitur, quia electio non personalis sed mediatorum, ac (ut hic loquor) nodialis respectum mediatorum, aut rerum per alias electionem solet importare. Quod autem S. Thomas dicit *praedestinatio esse praeparationem gratiae in praesenti* & *in futuro*, nec solum ad gloriam, solum probat illam esse mediatorum efficaciam ad illam consequendam efficacem voluntatem, quae sola propitius gloriæ praeparatio est. Augustini locus ex capite 3. de praedest. Dei non Augustini, cui si liber expositus, dei fecit. Augustin. fecit, ut erudit Ecclesiasticorum Scripturae Quodores iudicant.

2. Item locus ipse satis ostendit Authorem de p^{re}destinatione propria Theologia que in omni bono & catholica Theologia merita absoluta p^{re}destinationi ante prima p^{re}cædit, non loqui, sed de executione & remunerativa premiandi merita, p^{re}scila omnia voluntatis, que p^{ro}prie p^{re}destinationi, de qua hic non est, sed etiam remunerationsi p^{re}destinationisq^{ue} appetit, et illam eam voluntatis ad remunerationem omnia voluntatis et ad merita remuneranda p^{re}cedens d^{ir}igitur et Dei attenuate: quod vero gl^{ori}e vel ad gl^{ori}am finis gratiæ vel ad gr^{ati}am p^{re}destinationis capto, facit, ut ch^{ri}stij atque alibi dicat August. nihil poscitur voluntate gl^{ori}e p^{re}destinationi in p^{re}destinatione ad salutem p^{re}destat, ut conflât ex dictis ad remunerationsi Thomæ, Fulgentij locus nihil magis iustum ad salutem sententiarum facit; solumque p^{ro}inde his omnibus eum iust^um p^{re}destinationem gl^{ori}e vel ad gl^{ori}am seu preparationem mediorem efficaciam ad illam p^{re}destinationem ad aliam gl^{ori}am, sicut mediorem ad gloriam, et scia omni debere, sicut formalem effectum. Ita saltem p^{re}destinationi vera, & scia intentione, ut p^{re}paratur, nunc post modum disputanda d^{ir}igitur: ut scilicet vera intentio aliqua gl^{ori}e, et in introitu d^{ir}igitur, in p^{re}destinatione claudatur? De quo certum, An p^{re}destinatione p^{re}destinatione ad gl^{ori}am Theologi ac p^{ro}prie accepta, intentio (que d^{ir}igitur ad gl^{ori}am) valgo a Scholasticis Receptionibus nominetur, efficax sit, esse debet? De quo quæstio secundum.

3. A ratione oppones: si in Dei praedestinatione ad gloriam praeordinati sola mediorum efficacium ab extrinseco

seco (quæ tantum admittimus) electio efficax respectu illorum claudatur, non autem efficax etiam gloriæ prædestinati intentio, seu voluntas liberum prius Deo erit positis mediis omnibus, ac meritis etiam condignis gloriæ, à prædestinato gloriæ illi non præstare de facto: siquidem merita, etiam condigna iusti, in gratia adhuc obcurrent, tamen de se condigna, & præmio gloriæ morali æstimatione æqualia sint, ac subinde gloriæ à Deo in præmium exigant de se se, non tamen de se exigant exacte, ex iustitia, iure stricto quæsitio per illa prædestinato contra Deum: sed præcario, seu deprecatorio: ad cum certe modum quo causa physica adquate, & cum omnibus requisitis ad operandum à Deo concitum exigit, deprecatorie solum, non exacte, & iure stricto sibi contra Deum parato: de merito condigno secundum intrinsecam omnia operis, & dignitate operantis spectato certum omnibus Theologis est, atque à ratione sumum, ut constat ex controversia de merito d. de merito condigno. Si autem possit Deus gloriæ absolute ita prædestinato negare absque efficaci gloriæ voluntate, fiet, prædestinationem posse absolute coniungi cum gloriæ de negatione, ac subinde non esse præparationem beneficium Dei, quibus certissime liberantur quicunque liberantur, ut sanctus Augustinus vniuersa Theologia prædestinationem definit: quare nec prædestinationem esse: ergo debet voluntas efficax gloriæ prædestinati, ratione cuius liberum Deo non sit (ut alias esset) gloriæ prædestinato negare in ipsa eius prædestinatione includi.

4. Respondetur: nihil ad rem præsentem argumentum præstare: est enim voluntas, seu intentio efficax gloriæ prædestinati formaliter in prædestinatione non claudatur, sed solum præsuppositiue præcedat, non potest Deus donatione gloriæ prædestinato condignis meritis illius decedenti abstinere, nedum postuere resistere. Ne vero pro præcedentia ad prædestinationem illius voluntatis efficaci, & intentionis gloriæ prædestinati, seu electionis eius ad gloriæ ante præuia merita posita argumentum idem recurrat. Respondetur: omni soluta efficaci voluntate, siue inclusa, siue præsupposita ad prædestinationem liberum Deo absolute non esse gloriæ prædestinato cum merito eius condigno decedenti deegare: cum ex Scriptura Sacra Patribus, & tota Theologia constet illam ita decedentibus Deus exacto promissis, nec minus promissis stare ex fidelitate, quam decretis ex efficacia, & constantia voluntatis teneatur. Secundo: ad infallibilitatem, ac certitudinem salutis æternæ prædestinati obtinendam per prædestinationem opus non est, ut potestatem etiam antecedente non obtineri à prædestinato salus nequeat, cum ei bene, vel male operandi, etiam finaliter relinquatur, ac subinde amittendi salutem, antecedentem potestatem: solum ergo certitudo illa, & infallibilitas, & necessitas consequentis salutis à prædestinatione, & impossibilitas, seu impotentia non consequentia illam, quæ prædestinatione includitur, consequens esse ratione scientiæ mediæ ex cuius directione electio mediæ, sub quibus in gratia decessus conditionate prædestinatus viuis est si donentur, à Deo concipitur, & cum scientia mediæ prædestinationem constituit, per quam mediæ absoluta positione purificatur conditio, qua posita nequit non necessitate logica, & consequente conditionatum in absolutum transire.

6. Cum autem (tamen si Deus gloriæ in gratia decessus prædestinatis non promississet) scientiam etiam mediæ de suis decretis contingentibus habeat, vel ea sola (absque promissione vlla de suo decreto dandi gloriæ prædestinato, si in gratia decederet, illam prædestinaret) certitudinem, & infallibilitatem consequendam per mediæ illa gloriæ à prædestinato, etiam quatenus penes Deum est, prædestinatio: haberet ratione consequentis necessitatis decreti illius absolute dandi prædestinato gloriæ purificata beneficio prædestinationis conditione decessus prædestinati in gratia, sub qua conditionate futurum à Deo decretum illud præuium ab ipso est quamvis nec excluditur.

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

sa, vel præsupposita ad prædestinationem intentionis efficaciæ, & suæ constantia voluntatis, nec antea suæ promissionis fidelitate, nec meriti condigni exacti iuris contra Deum quæriti exigentia, necessitatem antecedentem decreti dandi absolute gloriæ prædestinato haberet: sed liberam prius illud decretum omittendi, ac indifferentem potestatem. Solutio hæc lucem recipit ex dictis controversia sexta de prouidentia d. 2. quæstione secunda, certamine quinto, & dicendis hic quæstione secunda, ut ex iactis hoc tomo secundo, & 1. de Deo vno principiis facilem, veramque prædestinationis diuinæ certitudinem, & infallibilitatem cum prædestinati libertate concordiam à Molina nostra illustratam breuissime explicabimus. Quod autem Deus suorum contingentium decretorum conditionate futurorum scientiam etiam mediæ habeat ostendimus tomo primo, de Deo vno, controversia secunda, de scientia d. 5. quæstione tertia, certamine secundo, atque ab vrgentiori subtiliorique difficultate, quæ Molinam, & ingeniosos alios Recentiores nostros turbauit, vindicauimus certamine 3. à numero sexto.

CERTAMEN III.

Inefficax adhuc intentio, seu voluntas formalis gloriæ prædestinati formaliter in prædestinatione minime clauditur.

1. Hactenus intentionem, seu voluntatem formalem efficacem quamvis gloriæ prædestinati in prædestinatione formaliter, neque esse, neque includi adhuc posse, monstrauimus. An vero inefficax saltem intentio, seu formalis aliqua voluntas gloriæ prædestinati formaliter in prædestinatione claudatur, etsi non momenti tanti, quæstio tamen Theologica est in qua Doctores discordant. Affirmant nonnulli, quorum partibus accessisse videtur Valquez prima parte, d. 91. capite quarto, numero 20. tamen si, ut in re parum ponderis, non conatu multo, quo solet in grauolibus, neque exacto rationum, pro ea adhuc affirmatiua sententia examine, ut eius ratio, qua in eam inclinavit ostendit. Alij vero negatiuam partem in hac quæstione tuerentur ita omnes, qui prouidentiam vniuersam in scientia Dei solummodo collocabant relati controversia 5. de prouidentia d. 2. quæstione secunda, id enim ipsum de prædestinatione eius speciem iudicant: tamen actum voluntatis diuinæ electionis mediæ efficacium ad finem intentum gloriæ obtinendum, ac subinde, & eius formalem intentionem concernere non negent, nec possint. Expressæ negatiuam hanc partem docuit sanctus Thomas prima parte, quæstione 23. articulo quarto dicens: *electio est prior prædestinatione*, quæ intentio est in Deo esse priorem prædestinatione. Durandus in 1. d. 41. quæstione secunda, numero vndecimo, quia inquit prædestinatio pars, seu species prouidentie est: Prouidentia vero sicut, & prudentia proximè, & immediate circa mediæ solum ad intentum finem, non autem circa finem versatur, ex Aristotele 6. Ethicor. cap. 9. text. 11.

2. Pro negatiua hac parte standum nobis est, licet non in solo actu scientiæ prædictæ, & directiue ad agendum actu, seu prudentia prouidentiam constituerimus: sed in continuo ex ipsa, & electione mediæ ad finem obtinendum, iuxta dicta controversia quinta de prouidentia disputatione 2. quæstione 1. & efficacium quidem mediæ, si speculatiua, & perfectissima prouidentia obiectiue libera sit, atque infallibiliter certoque cum effectu, aut

Q9 finis